

РЕШЕНИЕ

№ 354

гр. П., 27.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – П., I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Венцислав Ст. Маратилов

Членове: Димитър П. Бозаджиев
Асен В. Велев

при участието на секретаря Виолета Сл. Боева
като разгледа докладваното от Венцислав Ст. Маратилов Въззивно гражданско дело № 20235200500452 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и следващите от Гражданския процесуален кодекс.

С решение на Велинградски районен съд №181 от 18.05.2023г. постановено по гр.д.№202252101011009 по описа на съда за 2022г., Е ПРИЗНАТО ЗА УСТАНОВЕНО по предявления от А. А. Ш., с ЕГН: *****, с постоянен адрес: с. С. П., ул. „Б.“ №**, против А. М. Ш., с ЕГН: *****, с постоянен адрес: с. С. П., ул. „Б.“ №**, иск с правно основание чл.124, ал. 1 ГПК, че А. А. Ш., с ЕГН: ***** е собственик на поземлен имот с пл. № 383, в кв. 17 по настоящия действащ план на с. С. П., одобрен със заповед № 1198 от 24.11.1989 г., за който е отреден УПИ Х-383, в кв. 17, със Заповед № 72/23.04.2015 г. на кмета на община Велинград, с площ 557 кв.м., като регулацията не е приложена откъм улица с о.т. 152-71, при съседни на имота от изток - УПИ 384, от запад- УПИ XII-152, от север УПИ **-***, от юг улица с о.т. 152- 71, ведно с построените в него двуетажна жилищна сграда, със застроена площ от 116 кв.м., състояща се от два жилищни етаж, изби и таван и гараж със застроена площ от 45 кв.м., на основание изтекла придобивна

давност. Със същото решение е осъден А. М. Ш., с ЕГН: *****, с постоянен адрес: с. С. П., ул. „Б.“ №** ДА ЗАПЛАТИ на А. А. Ш., с ЕГН: *****, с постоянен адрес: с. С. П., ул. „Б.“ №**, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от 2144,13 лева, представляваща разноси в производството.

Решението се обжалва с въззивна жалба с вх.№2947 от 07.06.2023г. от ответника по иска А. М. Ш., ЕГН-***** от с.С. П., ул.“Б.“ №** чрез процесуалния си представител адв. В. Д. от АК-П., с доводи за порочност като неправилно и незаконосъобразно и се иска да се постанови ново решение с което предявеният установителен иск на ищеца се отхвърли, с присъждане на направените по делото разноси. Коментира се като неправилен извода на първоинстанционния съд досежно приетата от него обвързваща доказателствена сила на два КНА №150 от 1981г. и №136 от 1984г. и договор за покупко-продажба от 1981г./ непредставен по делото/, установяващи право на собственост за ищеца, възприетото от съда въз основа на разпитаните по делото свидетели относно упражняваната фактическа власт върху имота от ищеца както и построените от последния сгради. Поддържа, че ищецът не е представител доказателства за идентичност на имената на А. А. Ш. с имената на ищеца А. А. Ш. по нотариалния акт № 150 от 1981г. и без да сочи доказателства кой е собственик на другата половина /1/2 ид.ч./ от имот пл. №136. По отношение на другия нотариален акт №136/ 1984г. липсва данни кой е третия съсобственик на имота/ пл.№137 и пл.№138, с отреден парцел Х в кв.17 по плана на с.С. П., заедно с А. А. Ш.. Не били представени доказателства от ищеца във връзка с оспорването от ответника на истинността на протокола за покупко-продажба по реда на чл.193 от ГПК поради липса на форма и на дата, както и е оспорен извода на съда за ква.фицирането на протокола като договор за покупко-продажба от 1981г., по силата на който ищецът придобил по давност правото на собственост. Коментират се и останА.те събрани по делото доказателства- удостоверение за идентичност на имот №829 от 10.09.2021г и удостоверение за идентичност на УПИ, №646 от 28.09.202г., доколкото съдържанието в двете удостоверения бил различно, момента на нанасяне на процесния УПИ *-*** в кадастралния план на с. С. П. през 2014г. като самостоятелен парцел, като до този момент е бил част от имот №153 в кв.17, което не кореспондираше с изводите на съда относно началния момент на установена фактическа власт върху имота от ищеца лично и/или чрез другигосина си, който бил непълнолетен към този

момент без дееспособност да упражнява самостоятелна фактическа власт върху имота и сградите и при не изтекъл към началото на настоящото производство 10г. давностен срок. Акцентираща се, че имотът със сградите в него не са еднолична собственост на ищеца, а на всички наследници на А. А. Ш., починал през 1999г. и придобил собствеността по давност и по разписан лист по обезсиления план на селото от 1961г., продължили владението на наследодателя си върху имотите. Коментират се наследствените права върху имота като се акцентира, че правата на ответника са от 1/8 ид.ч. като е заведено делбено дело за подялба на наследството на общия наследодател №685/2021г. на РС-Велинград. Счита, че от доказателствата се установявало, че имотът след строежа на сградите е станал собственик на сина на ищеца със същите имена-А. А. Ш. ЕГН-*****. Генералният извод на жалбоподателя е, че имотът не е загубил наследствения си характер, към момента на съставянето на двата КНА от 1981г. и от 1984г. Посочва се съдебна практика по въпроса за правната природа и знание на КНА и по приложението на чл.69 от ЗС и за правната фигура за владелеца и държателя на чужди идеални части в зависимост от намерението за своене на вещта, както и за трансформирането на държането на чуждите идеални части на другите съсобственици от имота в държане лично за себе си с намерение да ги свои като свои, доведено до знанието на останалите съсобственици. Счита, че в случая основанийето за начало на упражняване на фактическата власт върху вещта от ищеца е наследяването, като намерението за своене не се предполага от закона и презумпцията по чл.69 от ЗС се счита оборена. И че ищецът не е установил да е превърнал държането на чуждите идеални части във владение за себе си, нито да е довел тези едностранни действия до знанието на останалите съсобственици и да се е превърнал от съсобственик съвладелец в съсобственик владеец. Акцентира, че ищецът не владее и не осъществява фактическа власт върху процесния имот, като живее само на първия етаж в старата къща, построена в другия парцел от построяването на къщата, а в новата къща построена в процесния недвижим имот живеел синът му А. А. Ш., като чрез него ищецът владее само своята идеална част от имота и от сградите. Предвид недоказаността на упражняването на фактическа власт и на владение върху имота ищецът не е станал изключителен собственик на имота, поради което моли да се отмени решението и се отхвърли предявения иск за собственост. Не се сочат нови доказателства по

реда на чл.266 от ГПК.

В срок е постъпил писмен отговор на въззивната жалба от насрещната по спора страна- А. А. Ш. чрез адв. В. М.. Жалбата се кВА.фицира като неоснователна и се моли да бъде оставена без уважение. Акцентираща се на факта за представено удостоверение за идентичност на имената на ищеца още с исковата молба. Като ирелевантно се определя обстоятелството, което е третото лице собственик на част от имот пл.№137 и имот пл.№138, отразени за парцел X в кв.17, като предмет на доказване е правото на собственост на ищеца върху процесния имот, придобито на посоченото в исковата молба основание. Счита, че протоколът за покупко-продажбата от 28.03.2023г. е истински документ след представения оригинал. Оспорват се всички доводи изложени в жалбата относно идентичността на имота предвид смяната на различните планове и промените в номерата на имотите чрез одобряване на ПУП. Коментират се данните от издадените от Община Велинград удостоверения за идентичност и посочените в тях нотариални актове. Оспорва се и твърдението в жалбата, че общия наследодател е станал собственик по записване в разписния лист по плана на селото доколкото това не било придобивен начин на собственост както и да го е придобил по давностно владение. Моли да се потвърди обжалваното решение. Няма ангажирани доказателства по реда на чл.266 от ГПК.

Пазарджишкият окръжен съд при условията на чл.269 от ГПК провери вА.дността и допустимостта на обжалваното решение, а по неговата правилност съобрази изложеното във въззивната жалба на А. М. Ш., както и постъпилия отговор от насрещната страна и за да се произнесе взе в предвид следното:

Предявен е установителен иск за собственост с правно основание в чл.124 от ГПК във връзка с чл.79 от ЗС, за приЕ.не на установено по отношение на ответника А. М. Ш., че ищецът А. А. Ш., ЕГН-*** от с.С. П., обл.П. е собственик на поземлен имот с пл.№383 в кв.17 по действащия план на селото при посочени съседи, за който е отреден УПИ *-*** в кв.17, ведно с построените в него двуетажна жилищна сграда със застроена площ от 116кв.м. и гараж със застроена площ от 45кв.м.**

В исковата си молба против А. М. Ш., ЕГН-***** от с.С. П.,

обл.П., ул.“Б.” №**, ищецът А. А. Ш., с ЕГН-*****, живущ на същия адрес, се твърди, че ищецът е собственик на ПИ с пл.№383 в кв.17 по действащия план на с.С. П., община Велинград, одобрен със заповед №1198 от 24.11.1989г., за който имот е отреден УПИ *-***, в кв.17, със заповед №72 от 23.04.2015г. на Кмета на Община Велинград. Твърди се още, че площта на УПИ *-*** в кв.17 е от 557кв.м., като регулацията не е приложена от към улицата с о.т. 152-71, а съседи на УПИ са от изток-УПИ VII-384; запад-УПИ XII-152;от север УПИ IX-153, от юг улица с о.т. 152-71. Твърди се още, ч в имота има построена двуетажна жилищна сграда със застроена площ от 116кв.м. и гараж със застроена площ от 45кв.м., построени от сина на ищеца А. А. Ш. ,/ баща и син с едни и същи имена/,през периода 984г.-1989г.у и също били собственост на ищеца/бащата/.Посочва се, че за процесните сгради през 2105г. ищецът извадил удостоверение за търпимост, тъй като били построени без строителни книжа. За периода от 1981г. до 1984г. ищецът владее имота самостоятелно, като в него държал строителни материА., а след това разрешил на сина си А. А. Ш. да построи в него къща и гараж, където да живее със семейството си. След строежа на сградите ищецът продължил владението си на имота чрез сина си А., сградите се заключва. от построяването им до днес и до тях достъп имало само семейството на сина му като и самия ищец. Посочва, че имотът е ограден с ограда поставена от ищеца от началото на 80-те години на минА. век. Твърди, че всички в махалата знаят, че имота е на ищеца и се владее и ползва от него и от сина му. Допълва , че владението им е явно, непрекъснато и необезпокоявано и по отношение на ответника А. М. Ш. и по отношение на наследодателите му преди това. Твърди се, че имотът деклариран от ищеца в Община Велинград и че той плаща за него данъци и няма непогасени задължения за него. Посочва ищецът, че собствеността му произтича по силата на нотариален акт за право на собственост по обстоятелствена проверка №150, том I ,дело №278/1981г., издаден от РС-Велинград, н.-а. за право на собственост на недвижим имот по обстоятелствена проверка №136, том I дело №244 от 11.05.1984г. издаден от РС-Велинград и договор за покупко-продажба, от 1981г. за 129кв.м. от недвижим имот с пл.№137 по прана на с.С. П. от 1961г. за който е отреден парцел X-137,138 по прана на селото от 1961г., както и на основание давностно владение в продължение на 10г.,считано от 1981г. до днес. За посочените 129кв.м. от недвижим имот с пл.№137 по плана на селото от

1967г. бил отреден парцел X-137,138 по същия план, като закупил от наследниците на Р. А. Ш. въз основа на подписан и заверен от секретаря на кметството протокол на с.Св.Петка по това време.

Твърди ищецът още, че през 2021г. ответникът/племенник на ищеца/ А. М. Ш. завел гр.д.№685/2021г. за делба на процесния имот като оспорил собствеността на ищеца върху целия имот и сградите в него, с твърдения, че имотът бил на бащата на ищеца- А. А. Ш., с ЕГН-*****/, като след смъртта му станал собственост по наследство на ищеца и на братът на ищеца М. А. Ш., като след смъртта на втория през 2014г., и на основание наследство по закон, един от наследниците му бил ответника А. А. Ш.. Ищецът посочва, че процесният имот никога не е владян от баща му А. А. Ш. роден през 1914г., нито от братът на ищеца М. А. Ш. нито ответника А. М. Ш.. Моли да се приеме за установено по отношение на ответника А. М. Шодров, че ищецът А. А. Ш., с ЕГН-*****/ и с посочен адрес, е собственик на ПИ с пл.№383 в кв.17 по настоящия действащ план на с.С. П., общ. Велинград, одобрен със заповед №1198 от 24.11.1989г. при съседни на имота-от изток-УПИ VII-384; запад-УПИ XII-152;от север УПИ IX-153, от юг улица с о.г. 152-71., ведно с построената в имота двуетажна жилищна сграда със застроена площ от 116кв.м. и гараж на 45кв.м.

В срока по чл.131 от ГПК е постъпил писмен отговор на исковата молба от ответника А. М. Ш. чрез адв.Д., в който искът се кВА.фицира като неоснователен по същество. Оспорват се всички твърдения на ищеца изложени в исковата молба. Оспорени са представените КНА по обстоятелствена проверка, както и истинността на частен писмен документ-протокол за покупко-продажба на недвижим имот №137-129кв.м., с отреден парцел X-137,138 без дата. И е поискано да се представи документа в оригинал както и проверка на истинността му. Оспорени са и останА.те писмени документи-удостоверения на община Велинград. Като неверни се кВА.фицират твърденията на ищеца в исковата молба за упражнявано самостоятелно владение върху процесния имот от 1981г. до 1984г. и упражнявано такова от 1981г. и подаването на исковата молба в съда /02.11. 2022г./ на основание придобивна давност, в продължение на повече от 10г. да е станал собственик на ПИ с пл.№383 в кв.17 по плана на селото, както и на построените в него. Поддържа се, че имотът и сградите в него не са еднолична собственост на ищец, а се намират в режим на съсобственост

между всички наследници на общия им наследодател- А. А. Ш., ЕГН-*****, с предишни имена А.ш А.ев Ш. и А. А. Ш./ починал на 04.12.1999г., който наследодател е станал собственик на имота по записване в разписния лист към обезсиления план на с.С. П. от 1961г. за имот пл.№135 и на основание давност повече от 10г. в периода 1961г.-1971г. съгласно копие от разписан лист по обезсиления план на с.С. П. от 1961г., удостоверение за идентичност на лице с различни имена и удостоверение за наследници. На база представено с отговора на ИМ удостоверение за идентичност и описание на имот №829 от 10.09.2021г. ответникът твърди, че съдържанието му е различно с друго удостоверение, представено с исковата молба /№664 от 28.09.2022г., според които имот пл.№153 в кв.17 по плана на с.С. П. от 1989г. бил с площ от 563кв.м., с отредени парцели IX-153 и X-383, като вторият парцел е образуван със заповед №1868 от 10.11.2014г. за Кадастър и заповед №72 от 28.01.2015г. на Кмета на Община Велинград и забележка към удостоверението, че имот пл.№153 е идентичен с имот с пл.№135 в кв.17 по КРП на селото, утвърден със заповед №662 от 17.10.1961г. Навежда се извода, че процесният парцел X-383 в кв.17 е образуван и нанесен в кадастралния план на селото като отделен парцел едва през 2014г. и че до тази дата имот 383 е бил част от имот 153 по плана на селото. Допълва, че след смъртта н А. А. Ш., ЕГН-***** през 1999г., владението на имотите е продължено от неговите наследници-съпругата му А. А. Ш., ЕГН-***** , починала на 28.11.2005г. и синовете М. А. Ш., ЕГН-*****-починал на 11.02.2014г. и А. А. Ш., ЕГН ***** / предишни имена А. А. Ш./. Коментира се удостоверение за наследници от 25.02.2020г., удостоверяващо, че след смъртта на общия наследодател на страните, роден през 1914г. с предишни имена А.ш А.ев Ш. и А. А. Ш., починал през 1999г., е оставил наследници по закон-съпруга А., починала през 2005г. и двама сина-А., роден 1943г. и М. ,р.1945г., починал на 11.09.2014г. Допълва, че след смъртта на съпругата А. А. Ш., квотите на съсобственост са $\frac{1}{2}$ ид.ч. за сина -ищец А. А. Ш., и $\frac{1}{2}$ ид.ч. за брат му М. А. Ш., а след смъртта на последния от 11.02.201г., собствената му $\frac{1}{2}$ ид.ч. се разпределя между наследниците чу-съпруга Ф. Ю. Ш. с права $\frac{1}{8}$ ид.ч.; едната дъщеря А. М. М.-става собственик на $\frac{1}{8}$ ид.ч., както и толкова получана и сина на наследодателя А. М. Ш./ответника по иска/. Твърди се, че поради невъзможност за доброволно поделение на наследствените недвижими имоти ответникът е инициирал делбено

производство /гр.д.№685/2021г./ пред РС-Велинград, спряно поради висящност на настоящия спор. Предвид изложеното моли да се отхвърли като неоснователен предявения установителен иск за собственост.

Пазарджишкият окръжен съд за да се произнесе взе в предвид следното:

По делото няма спор, а това се установява от събраните по делото доказателства, че общия на страните наследодател А. А. Ш., с ЕГН-*****, е записван в различните документи и регистри и с имената А.ш А.ев Ш. и А. А. Ш. /удостоверение за идентичност на лице с различни имена №140 от 20.05.2021г. на Кметство С. П., Община Велинград/, а ищецът и негов син А. А. Ш./ЕГН-*****, е записван в документите и с името А. А. Ш. /удостоверение №275 от 18.10.2022г. на Кметство с.С. П./.

От представено по делото удостоверение за наследници на А. А. Ш., с ЕГН-*****, издадено от същото кметство №219 от 02.05. 2018г., се установява, че общият наследодател е починал на 04.12.1999г., и е оставил наследници ищецът А. А. Ш., ЕГН-***** - негов син, М. А. Ш.-син, починал на 11.02.2014г. и от своя страна оставил четири деца- А. М. М., А. М. М. и А. М. Ш. /ответник по предявения иск за собственост/ и преживяла съпруга Ф. Ю. Ш. /л.33/. Процесният имот парцел *-*** в кв.17 по плана на с.С. П. е деклариран като собственост на ищеца А. А. Ш., като няма непогасени задължения от страна декларатора на имота А. Ш. към 20.10.2022г.-удостоверение 2163.

Установява се, че за имот пл.№136 в кв.16 е съставен констативен нотариален акт за право са собственост на недвижим имот по обстоятелствена проверка №150, том I ,дело №278 от **17.07.1981г.**, издадена от РС-Велинград според който А. А. Ш. /А. А. Ш.-ищецът, ЕГН-***** по удостоверението за идентичност/ от с.С. П., е признат за собственик по обстоятелствена проверка на имот, находящ се в с.С. П., община Велинград по давностно владение, представляващ $\frac{1}{2}$ една втора идеална част от празно дворно място от 1176 квадратни метра, съставляващо имот пл.№136, за част от който с отредени парцели №V/пети/ и VI/шести/ в кв.16 по плана на селото, урегулирани от 357кв.м., съответно 426 кв.м., без уредени регулационни сметки, при съседи на имота-улица, Р. Ш., МА.н О. и братя О., А. и МА.н И. Ш.и.

Установява се, че на 11.05.1984г. е съставен констативен нотариален акт за право на собственост по обстоятелствена проверка №136, том I, дело №244 от 11.05.1984г./, издаден от Районен съд-Велинград, с който А. А. Ш.-ищецът А. А. Ш./, е признат за собственик по давностно владение на дворно място от 129кв.м., съставляващо част от имот пл.№137, за която ведно с имот пл.№138, собственост на трето лице, е отреден парцел X /десети/ в кв.17 по плана на с.С. П., община Велинград, урегулиран от **336кв.м.**, при съседни на имота-улица, Ю. Ш., и от двете страни А. Ал. Ш..

По делото е приложен протокол за покупко-продажба на недвижим имот, пл.№137-129кв.м., описан с характеристиките в нотариален акт №136, том I, дело №244 от 11.05.1984г./, записан на Р. А. Ш., починал и оставил петима наследници по закон-Е. А. Ш.-а-съпруга и 4 /четири/ деца- А., Н., П. и М. Ш.и, с който декларират, че процесният имот парцел X-137,138 с площ от 129кв.м. /от участващия в парцела имот пл.№137/ е продаден на А. А. Ш. /ищецът по делото, за сумата от 1000лв, получена в брой, пред двама свидетели, като документът няма достоверна дата.

Към исковата молба е приложено удостоверение за описание на сграда по §16 от ЗУТ №138 от 26.03.2015г. издадено от главния архитект на Община Велинград, според което в УПИ-**-*** в кв.17 по плана на с.С. П. са построен-1.Жилищна сграда-къща със застроена площ от 116кв.м.,състояща се от изби, два жилищни етажа и таван. Пояснено е, че сградата е строена през 1984г. по нотариално заверена декларация изх.№246/13-03.2015г. на Кметството и е била допустим строеж по действащите подробни градоустройствени планове и по правилата и нормативите действа. по време на извършването им, и съгласно §16 ал.1 от ЗУТ е търпим строеж и не подлежи на събаряне и забрана за ползване. 2. Гараж със застроена площ от 45кв.м., находящ се в северната част на УПИ №**-*** и разположен на общата регулационна граница с VIII-384 в кв.17 по плана на селото. Посочено е, че гаражът е построен през 1984г. по декларация и е бил допустим строеж по действащите ПУП и по Правилата и нормативите, действа. по време на извършването им и съгласно §16 ал.1 от ЗУТ е търпим строеж и не подлежи на събаряне и забрана за ползване. Издадено е и второ удостоверение №646 от 28.09. 2022г. на ТСУ при Община Велинград, за идентичност на УПИ, според което УПИ *-*** в кв.17 по действащия кадастрален и регулационен

план на с.С. П., утвърден със заповед №1198/24.11.1989г. на Председателя на ОБНС-Велинград, е идентичен с УПИ Х-137,138 и е част от имот пл.№136, попадащ в кв.17 и част в кв.16, за които са били отредени парцели V и VI в кв.16 по стар обезсилен КРП, утвърден със заповед №662 от 17.10.1961г. на ОНС-П.. Върху приложена по делото скица на УПИ *-***, в кв.17, по плана на с.С. П., №47 от 04.10.2022г. издадена от Кметство с.С. П. е записано, че имот пл.№383 в кв.17 е записан като собственост на А. А. Ш., и е ново образуван имот от имот с пл.№153 по план, одобрен със заповед №1198 от 24.11.1989г., за имот пл.№383 е отреден УПИ *-*** със заповед №72 от 23.04.2015г. на Кмета на Община Велинград; че УПИ *-*** е идентичен с УПИ-Х-136,137 и с част от имот с пл.№136 в кв.17 по предходен обезсилен план с №662 от 17.10.1961г.че площта на УПИ *-*** е от 557кв.м. за който регулацията не е приложена откъм улица о.т.152-71.Отразено е че в имота има построени двуетажна масивна жилищна сграда на 116кв.м. и гараж на 45кв.м. с удостоверение за търпимост №138 от 2603.2015г. както и че УПИ-**-***, граничи от изток с УПИ VII-384; на запад-с УПИ XII-152; север-УПИ-IX-153 и от юг-с улица о.т. 152-71.Отразено е, че действащите кадастрален, уличен и регулационен план са утвърдени през 1989г. №1198. Според изчертаната на скицата конфигурация на имот парцел Х 383 в кв.17, който от югоизток граничи с улица на изток граничи с парцел **-***, на север с парцел IX-153 а на запад граничи с парцели XI-151 XII-152. Установява се, че в парцел *-*** са разположени процесните двуетажна МЖС и гараж, като северно от парцела, в съседния IX-153 също е застроен с масивна двуетажна жилищна сграда, разположена по-близо до регулационната граница със спорния имот, откъм северната му граница, а на изток гаражът граничи с масивна сграда разположена в съседния парцел №**-***.

Видно от приложения към отговора на исковата молба разписен лист към проект за дворищна регулация на с.Л. /старото име на с.С. П.“ общ. Велинград, обл.П. , срещу имот пл.№133 в кв.17 -дворно място е записано името на М. М. и на М. М. Т. с площ от 268кв.м. като собственика е записан от 1970г. по нотариален акт №290. За имот пл.№134 кв.17, е записано, че е собственик на М. Ю. О. /от 1961г/., а след това е записан на МА.н Ю. Ш. от 1970г.. Имот пл.№135 кв.17, е записан А.ш А.ев Ш. и на А. А. Ш. и без вписан документ за собственост; имот пл.№136 в кв.16 е записан на Братя А.ш и М. А.ови Ш.и като имотът е с площ от 426кв.м., без данни за

придобиване на собствеността и основанията за това, както и към кой момент е възникнала, а имот пл.№137 кв.16, е записан на И. А.ев Ш. /Р. Ш./. Липсват данни представеният разписан лист по който кадастрален и регулационен план по който план отразява посочената в него информация и за какъв период от време се отнася.

Приложено е и удостоверение №829 от 10.09.2021г. на Община Велинград/л.34/ от което се установява, че имот с пл.№153 в кв.17 по плана на с.С. П., от 1989г., е с площ от 563 кв.м., за който са отредени парцели IX 153 и X-383, образуван със заповед №1868 от 10.11.2014г. за кадастръ и заповед №72 от 28.01.2015г. на Кмета на Община Велинград. Пояснено е, че по разписан лист имот пл.№153 е записан на **А. А. Ш./**ищеца по делото/ /като са записани два нотариални акта №150/1981г.неоткрит в архива и н.а.№136 от 11.04.1984г., според който А. А. Ш. се явява собственик на празно дворно място от 129кв.м., част от имот с пл.№137, за която заедно с имот пл.№138, собственост на трето лице, е отреден УПИ X- в кв.17 с площ от 573кв.м. по стар КРП на селото от 1961г. Направена е забележка, че имот с пл.№153 в кв.17 е идентичен с имот пл.№135 в кв.17 по стар КРП на селото от 1961г., за който е отреден парцел IX и записан по стар разписан лист от 20.05.1961г. на А.ш А.ев Ш. / общия на страните наследодател роден през 1914г./ с печатни букви и под него е записано ръкописно името А. А.ов Ш.. Отражено е, че в имот пл.№153 е построена паянтова сграда на два етажа със застроена площ от 29кв.-м., жилищна сграда на 2 етажа със застроена площ 54кв.м., при неприложена регулация като имот пл.№153 се ползва по имотни граници-удостоверението е представено от ответника по спора А. М. Ш..

По делото са разпитани свидетели, които установяват следните обстоятелства:

Свидетелят Хасан Мустфа Ш., роден през 1955г., на 68г. възраст, чичо на страните по делото установява, че новопостроената от ищеца къща през 1980г.-1981г. се намира до неговата къща, съсед е на същата, знае че се касае за триетажна, масивна къща, оградена от всички страни, като оградата е поставена от момента на закупуването на имота от ищеца от неговия съсед. Знае, че имотът е купен от ищеца А. А. Ш. от М. Ю.. Знае, че ищецът А. е купил имота преди да построи в него къщата. Знае за спорове относно закупуването на имота и за старата къща , като съдът разрешил А. да изкупи

този имот, и той го изкупил. Бил изкупен и още един съседен имот. Обяснява, че преди да започне да строи къщата ищецът оградил имота. Къщата била построена през 1981г., като ищецът се разплатил с майсторите. Къщата останала на сина на ищеца, който я подобрил и измазал. Ищецът построил къщата и синът му А. останал да живее в нея, където живеел и понастоящем заедно с жена си и децата си. Категоричен е, че друг не е ходил да живее в къщата, нито им е оспорвал правото на собственост, че не е имало до момента такъв спор, и че не знае за настоящия спор между страните. Свидетелят не знае някой да ги е притеснявал. Свидетелят знае, че братът на ищеца, М. който не е живял в къщата му оспорва правото на собственост, а след смъртта му спорът се поддържа от неговия син А. М.. Категоричен е, че никой от братята на ищеца А. А. Ш. не е живял в новопостроената къща, и че там е живял само сина на ищеца. Свидетелят уточнява, че братята на ищеца са живеели в старата къща отделена с ограда от друга стара сграда ползвана за обор .Според свидетеля оспорващият правата на собственост на ищеца е А. Ю. Ш.-син на един от братята на ищеца, / М. и И./. Уточнява, че сина на брата на ищеца М. оспорва правото на собственост на чичо си А./ищецът/Знае, че братът М. е живял в старата къща, а синът му не го е виждал, защото се оженил в с.Побит камък.Свидетелят посочва, че бащата на А. М., е живял в старата къща и че не го е виждал да е живял в новопостроената къща. Знае, че братът на ищеца М. , е живял заедно с жена си и децата си в старата къща. Категоричен е, че ответника А. М. не е ходил в новата къща, нито го е виждал там. Допълва, че познава общия на страните наследодател А. А. Ш.-дядото, не знае кога точно е починал, но знае че това е станало след като новата къща е била построена. Допълва, че дядото е имал трима сина, като най-напред починал най-малкия му син, а след това и сина М., като третият му син е жив-ищеца. Повтаря, че оградата била поставена преди да се започне строежа на новата къща, и че е заградил понеже минА. през съд. Оградите били поставено от четирите страни с-мрежа върху бетонни стени. Свидетелят посочва, че тези обстоятелства са му добре извети тъй като откакто се е родил живее в съседния имот, като там има две къщи плюс новата къща. Знае, че този имот не е бил общ имот, заграден е около 1980г., заградена новата къща от двете страни със съседите, като от едната страна била поставена ограда от бетон, а от другата с мрежа. Обяснява, че бетонната ограда е „от край в край“, от едната страна е по-висока, а от

другата е по-ниска, без да ги е мерил.

Свидетелят А. Е. К., роден през 1951г., на 72 г. възраст, без родство със страните установява, че той е извършил строежа на новата къща по възлагане от сина на ищеца А. А. Ш. през периода 1988г.-1989г. Установява, че синът на ищеца му е плащал за къщата. Описва построената от него къща като двуетажна, с вилообразен покрив в с.С. П.. Обяснява, че при отиването си на място за да започне строежа, заварил парцела празен, бил ограден с три огради, имало ограда между двата съседни парцела. Знае, че всички са живеели в старата къща, а парцелът на съседите от другата страна бил също застроен, имало къща на два етажа и с приземен етаж. Знае, че при старата къща е имало плевня. Уточнява свидетелят, че парцела където изградил жилищната сграда бил празен. Къщата била изградена без приземен етаж, а на кота нула с два жилищни етажа. Плащанията по строежа свидетелят получавал от сина на ищеца. Строежът бил извършен за две години-по етаж на година плюс покрива. Категоричен е, че никой друг не се е интересувал от строежа, знае, че бащата на сина се казва А. А. Ш.. Познавал и бабата и дядото на възложителя на строежа Знае, че никой друг освен сина на ищеца не се е интересувал от строежа и къщата. Знае, че всички са живеели в старата къща в другия парцел включително и по времето на строежа на новата къща. Знае, че в старата къща са живеели родителите на ищеца братът на ищеца до смъртта си, а само синът на ищеца А. А. Ш. е живеел в новата къща. Свидетелят не знае някой да е оспорвал правото на собственост на ищеца върху новата къща. Допълва, че между старата и новата къща е имало ограда с дървена врата, през която се преминава, като майсторите са ходели в старата къща за да обядват и че до старата си къща имало достъп през вратата. Знае, че оградата е била бетонна с отливка 10-12см. и отгоре ажурна мрежа. Уточнява че входовете до старата къща и до новопостроената са различни и самостоятелни. Във връзка са плащанията на СМР за къщата от страна на сина на ищеца следва да се отбележи, че към момента на строежа 1984г. същият е бил само на осемнадесет години / ЕГН-*****/ без данни да е работил и да е реА.зирал трудови доходи.

Свидетелката Ф. Ю. Ш., родена през 1956г., на 67г. възраст, майка на ответника А. М. Ш. установява, че през 1990г. ищецът А. А. Ш. направил нова къща, старата останала и той живеел в нея, а синът му живеел в новата къща. Категорична е свидетелката, че ищецът не живее в новата къща, а там

живее синът му. Посочва, че свидетелката със семейството си живее на втория етаж на старата къща. Допълва, че ищецът А. А. Ш. /р.1943г./живее на първия етаж на старата къща със семейството си, а само синът на ищеца А. А. Ш./р.1966г./ живее в новата къща с жена си и децата си. Обяснява свидетелката, че е имала уговорка с свекъра си А. А. Ш., р.1914г./бащата на ищеца/, да се направи нова къща на парцела, да се раздели парцела на две и старата къща да се остави за семейството на свидетелката. Знае, че А. А. Ш. /ищецът/ е направил новата къща и искал сега да вземе и старата къща от свидетелката. Допълва, че когато ищецът построил новата къща, синът му А. заживял там. Ищецът останал да живее в старата къща на първия етаж, а свидетелката със сина си на втория. Ищецът заключил една от стаите на втория етаж и не я давал да се ползва от свидетелката. Не давал на свидетелката и новата къща да я ползва, но че свидетелката не искала новата къща, защото тя били направена от ищеца и свидетелката и семейството ѝ няма претенции за новата къща. Допълва, че... "...дядото му каза на ищеца да си построи къщата и той я даде на сина си да живее там".

Последният разпитан свидетел М. Ю. СА., роден през 1965г., на 58г. вуйчо на ответника установява, че сестра му е женена от 1973г. и живее в старата къща от както се е оженила, която на два етажа, всеки от етажите с по три стаи, че тя обитава втория етаж, от който ползва две стаи. Знае, че на първия етаж живее ищеца. Знае, че от 1973г. до 1990г. не е имало друга къща, и че след 1990г. била построена от ищеца новата къща, като в нея заживял синът му. Свидетелят установява, че сестра му няма ключ от новата къща, и не я е ползвала и няма желание да я ползва. Според свидетеля, уговорката на възрастния А. А. Ш. била, че ще направят на ищеца нова къща и ще живеят там, а старата къща е на другия син / според свидетеля наследодателят имал само още един син/. Уточнява, че при новата къща има нова ограда от мрежа от 10г., която не е бетонна с пътека към старата къща откъм улицата ползвана до момента за заграждането. Обяснява, че неговият племенник-ответника не е ползвал нищо от новия имот, откакто била направена новата къща, след което земята се разделила, като уговорката била старата къща и земята към нея да остане на единия син, а новата със земята към нея на другия син.

Обжалваното решение е вА.дно и допустимо.

Постановено е от надлежен съдебен състав, в рамките на правораздавателната му компетентност, по предвидения процесуален ред и форма и при наличие на правен интерес за ищеца по делото А. А. Ш., с ЕГН-*****, да установи правото си на собственост по отношение на процесния поземлен имот с пл.№383 в кв.17 по действащия и актуален план на с.С. П., община Велинград, обл.П. с отредения за него парцел *-*** с площ от 557кв.м., с неприложена откъм улицата регулация о.т.152-71, ведно с построените в парцела двуетажна жилищна сграда със застроена площ от 116кв.м. и гараж на застроена площ от 45кв.м., чието право на собственост е оспорено от ответника А. М. Ш., племенник на ищеца и син на починалия му брат М. А. Ш., с ЕГН-*****, иницирал делбено производство /гр.д. №685 от 02.07.2021г. по описа на РС-Велинград/ за делба и на процесния УПИ-*-* в кв.17 ведно с изградените в него масивна жилищна сграда на 116кв.м. и масивен гараж на 45кв.м., с доводи, че процесният имот има сънаследствен характер за страните и последните са негови съсобственици, тоест в делбения процес се отрича изключителната собственост върху процесния имот на ищеца А. А. Ш., с ЕГН-*****, като се твърди, че този имот е собственост на праводателя на страните А. А. Ш. / А.ш И. Ш. и А. А. Ш./, с ЕГН-***** и не се зачитат от ищеца в делбата изключителните права на собственост които има върху имота ищеца в настоящия исков процес с правно основание в ч.124 от ГПК - А. А. Ш., с ЕГН-***** придобити по давност в резултат на извършена нотариална обстоятелствена проверка и издадените въз основа на нея констативни нотариални актове.

Разгледана по същество исковата претенция е изцяло основателна.

Въззивният съд напълно споделя доводите и мотивите, изложени към обжалваното решение от Велинградски районен съд и на основание чл.272 от ГПК препраща към тях.

На първо място, от доказателствата по делото се установява, че процесният актуален имот с пл.№383 в кв.17 по плана на с.С. П., обл.П., е ново образуван имот от имот с пл.№153 по плана одобрен със заповед №1198 от 04.11.1989г., като за имот пл.№383 е отреден парцел **УПИ *-*** в кв.17** със заповед №72 от 23.04.2015г. на Кмета на Община Велинград. Съгласно записаното в КНА №150 от 17.07.1981г. А. А. Ш. /ищецът А. А. Ш., с ЕГН-

*****/, е признат за едноличен собственик на основание давностно владение на $\frac{1}{2}$ ид.ч. от **празно дворно място от 1176кв.м./ или за 588кв.м.**, съставляващо имот **пл.№136**, за част от който са отредени парцели **№ V и № VI** в кв.16 по плана на селото, урегулирани от 357 кв.м., съответно на 426кв.м./ съответно за първия и за втория парцел/, без уредени регулационни сметки, като **идентификацията** на имота е по обезсиления кадастрален и регулационен план от 1961г. действал до 1989г.

За имотът по втория КНА №134 от 11.05.1984г. за който е признато, че е в изключителна собственост на ищеца А. А. Ш., с ЕГН-*****, по давностно владение е **описан като празно дворно място от 129кв.м.**, от имот пл.№137, за който имот заедно с имот пл.№138, собственост на трето лице, е отреден общ парцел X – 137, 138 в кв.17 урегулиран от 336кв.м. също по обезсиления КРП на селото от 1961г. За същия имот с пл.№137 с площ от 129кв.м. включен в общ парцел X-137,138, се установява, че е бил предмет на покупко-продажба / от продавачите наследници на собственика Р. А. Ш. в полза на А. А. Ш., извършено с протокол с нотариална заверка на подписите на продавачите и на купувача на имота-секретаря на Кметство с.С. П., за което е броена от купувача на продавачите сума от 1000лв, което предхожда по време издаването на КНА № 134 от 11.05.1984г. за същия този имот за придобиването му по давностно владение от купувача по сключения договор за покупко-продажба, предвид неспазването на нотариалната форма за изповядване на сделката за недвижим имот съгласно чл.18 от 33Д/ Договорите за прехвърляне на собственост или за учредяване на други вещни права върху недвижими имоти трябва да бъдат извършени с нотариален акт/. Или договорът за покупко-продажба е сключен най-рано на 11.05.1974г. с оглед придобиването на имота по давностно владение с начало момента на плащането на цената на имота и въвеждането на купувача във владение на имота продължило минимум 10години, до датата на издаване на КНА. Нещо повече за продавания имот пл.№137 от 129кв.м. с отреден парцел X-137,138 няма изрично записано, че е застроен към момента на сделката и с какви сгради и че същите примерно не са предмет на продажбата, което съответства на състоянието на част от парцел X-137,138 към 11.05.1984г.-празно дворно място от 129кв.м.

Съпоставени данните от констативните нотариални актове с издадените удостоверения за идентичност се налага извода, че за **УПИ *-*** в кв.17** са

посочени парцели V и VI в кв.16, отредени за незастроения имот пл.№ 136 в кв.16 касаят обезсиления стар кадастрален и регулационен план на с.С. П., утвърден със заповед №662 от 17.10.1961г на ОНС-П., /тогава населеното място е записано в регистрите с името с.Л. до 1964г.-виж история на селото/.Двата парцела са отредени за незастроения имот пл.№136, попадащ едновременно в два квартала -в кв.17, частта записана в **УПИ -Х-137, 138, а частта попадаща** в кв.16 -за двата отредени парцела V и VI, тоест **УПИ *-*** в кв.17 се формира от УПИ -Х-137, 138 и част от имот пл.№ 136**

Според удостоверението за идентичност №646 от 28.09.2022г. на Община Велинград, данните от което не са оспорени от ответника, няма открито производство по оспорване истинността им и неистинността да е установена по съответния ред, доказването на оспорването на което пада върху ответника по иска-този който оспорва удостоверението като официален свидетелстващ документ, процесният **УПИ *-*** в кв.17** с идентификация по сега действащия кадастрален и регулационен план на селото от 1989г. , **е идентичен с незастроения УПИ Х-137,138** /отредения общ парцел с трето лице/ **и с част** от имот с пл.№136 в кв.17, **и с част** попадаща в кв.16.

Съгласно трайната съдебна практика в някои случаи законът ограничава свободата за преценка на доказателствата, като въвежда задължение за съда да приеме за доказани определени факти при наличие на определени доказателства. Това са случаите с формалната доказателствена сила на документите и материалната доказателствена сила на официалните документи. Доказателствената сила на документите се определя от закона. Всеки подписан документ доказва, че материализираното в него изявление е направено и че изхожда от лицето, което го е подписало като негов издател. Съдът е длъжен да приеме за автор на изявлението лицето, подписало документа. Това е същността на формалната доказателствена сила на документите. Тя е прогласена в чл.180 ГПК само за частните документи, но важи еднакво и за официалните документи. Посочва се, че с формална доказателствена сила се ползва всеки подписан документ, независимо да е свидетелстващ или диспозитивен. Формалната доказателствена сила се преодолява ако се докаже неавтентичността на документа, а именно, че материализираното в него изявление не е направено от лицето, посочено като издател.Материалната доказателствена сила е присъща за свидетелстващите

документи. Тя се състои в доказателственото значение на свидетелстващия документ за този стоящ въвн от него факт, който се удостоверява от материА.зираното в свидетелстващия документ удостоверително изявление. Разграничава се материалната доказателствена сила за официалните свидетелстващи документи и за частните такива. Официалният свидетелстващ документ доказва с обвързваща съда доказателствена сила, че фактите, предмет на удостоверителното изявление на органа, издал документа са се осъществили така както се твърди в документа - чл.179, ал.1 ГПК. **До доказване на противното съдът е длъжен да счита, че фактите, отразени в официалния свидетелстващ документ, действително са се осъществили.** При осъществяване на решаващата си дейност по преценка на доказателствата съдът е длъжен да зачита и да се съобразява с материалната доказателствена сила на официалните свидетелстващи документи, докато същата не бъде оборена, чрез доказване на тяхната неистинност. Частният свидетелстващ документ има материална доказателствена сила само, когато издателят му удостоверява неизгодни за себе си факти. Принципна е постановката според която обвързващата съда доказателствена сила на документите е оборима. Оборването на доказателствената сила на документа се извършва като страната, на която същият се противопоставя оспори неговата истинност и докаже, че документа е неистински. В случаите, когато документа е диспозитивен да се оспори неговата истинност означава да се заяви, че същият е неавтентичен - подправен – тоест, че материА.зираното в него изявление не е направено от лицето, посочено като издател. Това е единственият път за защита срещу формалната доказателствена сила на документа, независимо дА. е официален или частен. Посочва се, че когато документа е свидетелстващ оспорването на истинността означава да се заяви, че е неавтентичен – отрича се формалната доказателствена сила на свидетелстващия документ или да се заяви, че е неверен. В последния случай оспорващия отрича материалната доказателствена сила на свидетелстващия документ с твърдението, че удостовереното в документа не отговаря на действителното фактическо положение. Оспорването на верността на документа е средство за защита срещу обвързващата доказателствена сила на документа и то само срещу материалната доказателствена сила на официалните свидетелстващи документи. При диспозитивните документи въпросът за верността на материА.зираното в тях изявление не възниква

поради естеството на това изявление, материализирано в тях. Диспозитивните документи в повече от случаите представляват различни видове граждански и държавноправни волеизявления – т.е. правни актове. Последните могат да бъдат валидни или невалидни, но не и верни или неверни. Принципно правото да се оспори истинността на представен по делото документ, чрез процедурата по чл.193-194 ГПК се упражнява в предвидения в чл.193, ал.1 ГПК срок – най-късно с отговора на процесуалното действие, с което насрещната страна го е представила – в отговора на исковата молба ответникът следва да оспори представения при предявяване на иска документ, а ищецът следва да оспори представения с отговора документ в първото заседание. Представеният в съдебно заседание документ може да бъде оспорен най-късно до края на това заседание. Когато се оспорва автентичността на документ, независимо дали е официален или частен проверката обикновено се извършва с помощта на графологична експертиза.

В случая според данните от представено удостоверение за идентичност и описание на имот №829 от 10.09.2021г., издадено от Отдел ТСУ при Кметство С. П., **имот пл.№153 в кв.17** по действащия план на селото, утвърден със заповед №1198 от 24.11.1989г., е с площ от 563кв.м. /северно разположения имот на процесния УПИ *-***/ като за този имот пл. №153 са отредени парцели IX-153 и X-383, образуван със заповед №1868 от 10.11.2014г. за кадастър и заповед №72 от 28.01.2015г. на Кмета на Община Велинград-кв.17, с неприложена регулация, **тоест касае се за регулационни промени за имота настъпили след издаване на двата КНА.** Отразеното, че по разписан лист към плана от 1989г. имот пл.№153 е записан на А. А. Ш. /ищецът А. А. Ш. -виж записаното в двата КНА и в договора за продажба, с ЕГН-*****, по записани два нотариални акта с №150/1981г. и н.а. №136 от 11.05.1984г.-приложените към ИМ/, като според удостовереното от отдел ТСУ, настоящият ищец А. А. Ш. , с ЕГН-*****, се явява собственик на празно дворно място от 129кв.м., част от имот с пл.№137, за която ведно с имот п.№138, собственост на трето лице , е отреден УПИ X в кв.17 по площ от 573кв.м. по стар КРП на с.С. П., утвърден със заповед №662 от 17.10.1961г. **В забележка** е посочено, че имот пл.№153 в кв.17 по плана от 1989г. е идентичен с имот пл.№135 в кв.17 по стар КРП от 1961г. за който е отреден парцел IX -135 и е записан по стар разписан лист от 20.05.1961г. на А.ш А.ев Ш. / А. А. Ш.-общия наследодател, ЕГН *****/ и ръкописно

записано на А. А. Ш./, като от документа не става ясно на какво основание е направено това записване, от кога до кога е вА.дно /актуално/ това отразяване в разписната книга към обезсиления план, предвид трансформациите в собствеността от 1981г. и от 1984г. Според удостоверението в имот **пл.№153** са построени паянтова сграда на 2 етажа със застроена площ от 29кв.м, жилищна сграда на 2 етажа със ЗП 54кв.м. и че регулацията не е приложена на имота, като застрояването е несъответно и съществено различаващо се от отразеното такова в УПИ *-***, в който застрояването е извършено през 1984г.

По делото няма съпоставени картни и планови данни за местоположението на процесните имоти по различните планове на населеното място както и разположението на сградите в имотите, както и трансформацията на правото на собственост и на регулационните промени по различните планове от обезсиления кадастрален и регулационен план от 1961г. до действащия актуален план от 1989г и до момента на предявяването на иска.

По отношение на материалната доказателствена сила и оспорването на представените от ищеца два констативни нотариални акта №150 от 17.07.1981г. и №136 от 11.05.1984г., следва да се отбележи следното:

Съгласно трайната съдебна практика нотариалният акт, с който се признава право на собственост върху недвижим имот по реда на чл. 587 ГПК /чл.483 от ГПК отм./, не се ползва с материална доказателствена сила по чл. 179, ал. 1 ГПК относно констатацията на нотариуса за принадлежността на правото на собственост, тъй като такава е присъща на официалните свидетелстващи документи за факти. При оспорване на признатото с акта право на собственост тежестта за доказване се носи от оспорващата страна, без да намира приложение редът на чл. 193 ГПК. Съгласно Тълкувателно решение № 11 от 21.03.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 11/2012 г., ОСГК, нотариалното производство, имащо за цел да удостовери правото на собственост върху недвижим имот на лица, които не притежават документ за правото си, е уредено в чл.587 от ГПК/респективно чл.483 от ГПК отм/. Касае се до охранително производство, различно от производството по извършване на правни сделки с нотариални актове и по удостоверяване на други факти.

Законът предвижда две хипотези за издаване на нотариален акт по този ред: нотариален акт, удостоверяващ право на собственост въз основа на писмени доказателства – чл.587 ал.1 от ГПК и нотариален акт, удостоверяващ право на собственост по давност въз основа на обстоятелствена проверка – чл.587 ал.2 от ГПК. В рамките на това производство нотариусът извършва действия по събиране на доказателства – изслушва свидетели, приЕ. писмени документи, преценява ги по свое убеждение и се произнася с мотивирано постановление, с което признава или не признава молителя за собственик. Въз основа на това постановление, ако собствеността е призната, нотариусът издава нотариален акт- чл.587 ал.3 от ГПК. Посочено е още, че съгласно чл.179 ал.1 от ГПК официалният документ, издаден от длъжностно лице в кръга на службата му по установените форма и ред, съставлява доказателство за изявленията пред него и за извършените от него и пред него действия. Нотариалният акт, издаден по реда на чл.587 от ГПК /чл.483 ал.3 от ГПК отм./, представлява официален документ – съставен е от надлежно оправомощено длъжностно лице в рамките на предоставената му компетентност и по установен в закона ред. Той се ползва с доказателствена сила по смисъла на чл.179 ал.1 от ГПК досежно извършените от нотариуса действия: че е издаден от посочения нотариус, на посоченото в него време и място, че са представени описаните в акта документи, че е издадено от нотариуса постановлението за признаване на собствеността. Тази материална доказателствена сила важи спрямо всички и може да бъде оборвана чрез оспорване истинността на нотариалния акт като писмено доказателство, тоест по реда на чл.193 от ГПК. Допълнено е, че целта на производството по чл.587 от ГПК е да снабди молителя с документ, служещ за доказване на правото на собственост. Дейността на нотариуса в това производство не е свидетелстваща, каквато е при останА.те нотариални производства, а решаваща. Нотариусът не удостоверява юридически факти, а се произнася по съществуването на едно право. Ето защо, съдържащата се в нотариалния акт по чл. 587 от ГПК /чл.483 от ГПК отм./ констатация за принадлежността на правото на собственост, респективно на ограниченото вещно право, представлява правен извод на нотариуса, а не удостоверен от него факт и поради това е извън доказателствената сила на документа нотариален акт, определена по смисъла на чл.179 ал.1 от ГПК. Горното не означава, че тази констатация е лишена от доказателствено значение. Акцентираща се още, че

издаването на констативен нотариален акт за собственост е предшествано от проверка да. молителят е собственик на имота, каквато нотариусът задължително прави и при съставянето на нотариален акт за сделка – чл.586 ал.1 от ГПК; че тази проверка се извършва въз основа на представени документи /чл.587 ал.1 от ГПК/ /чл.483 ал.1 от ГПК отм/ или чрез така наречената обстоятелствена проверка, включваща разпит на трима свидетели /чл.587 ал.2 от ГПК; чл.483 ал.2 от ГПК отм/. След преценка на тези доказателства нотариусът прави своя извод относно принадлежността на правото на собственост като издава мотивирано постановление, а въз основа на него, ако признава собствеността, издава нотариален акт. Поради това, като резултат на специално уредено от закона производство за проверка и признаване съществуването на правото на собственост, констативният нотариален акт по чл.587 от ГПК /чл.483 от ГПК отм./ /както и нотариалният акт за сделка / **притежава обвързваща доказателствена сила за третите лица и за съда като ги задължава да приЕ.т, че посоченото в акта лице е собственик на имота. Заключават се, че в това се изразява легитимиращото действие на нотариалния акт за принадлежността на правото на собственост.** Правният извод на нотариуса за съществуването на това право се счита за верен до доказване на противното с влязло в сила решение. Съгласно чл.537 ал.2 пр.3 от ГПК нотариалният акт се отменя когато бъде уважена претенция на трето лице срещу титуляра на акта, тоест когато по исков път бъде доказана неверността на извършеното удостоверяване на правото на собственост. Обвързващата доказателствена сила на нотариалния акт досежно удостовереното право на собственост се признава в класическата юриспруденция и в съдебната практика по отменения Закон за гражданското съдопроизводство /ЗГС/, според които за оборването на тази доказателствена сила е необходимо пълно обратно доказване. Да се отрече доказателствената сила на констативния нотариален акт означава да се обезсмисли това специално уредено производство и резултатът от него. Посочено е още, че тъй като нотариалното производство е едностранно и не разрешава правен спор, то нотариалният акт по чл.587 от ГПК, удостоверяващ принадлежността на правото на собственост, може да бъде оспорван от всяко лице, което има правен интерес да твърди, че титулярът на акта не е собственик. Оспорването може да се изразява както в доказване на свои права, противопоставими на тези на титуляра на акта, така и в опровергаване на фактите, обуславящи

посоченото в акта придобивно основание или доказване, че признатото право се е погасило или е било прехвърлено другиму след издаване на акта. Следователно, за да отпадне легитимиращото действие на акта е необходимо да се докаже, че титулярът не е бил или е престанал да бъде собственик. Това оспорване не се развива по правилата на чл.193 от ГПК, тъй като не касае истинността на документа нотариален акт, а съществуването на удостовереното с него право. Изводът по ТР е, че предвид посоченото по-горе обвързващо и легитимиращо действие на нотариалното удостоверяване на правото на собственост, **то оспорващата страна, която не разполага с документ за собственост, носи тежестта да докаже несъществуването на признатото от нотариуса право.** На последно място се отчита и факта, че когато и двете страни в правния спор легитимират с нотариални актове правото си на собственост върху имота /било констативни или такива за правна сделка/, то разпределението на доказателствената тежест при оспорването ще се извърши по общото правило на чл.154 ал.1 от ГПК като всяка страна следва при условията на пълно и главно доказване да докаже своето право, тоест фактическия състав на съответното удостоверение от нотариуса придобивно основание.

В случая на А.це са два КНА чието легитимиращо действие по отношение придобитото от ищеца А. А. Ш., ЕГН-***** право на собственост върху процесния имот на основание изтекла в негова полза придобивна давност, първоначално незастроен, а в последствие и застроен от него със собствени средства през 1984г. с двуетажна жилищна сграда и гараж, като по давност е станал собственик и на двете сгради по силата на закона, като позоваването е направено в ИМ /в моя собствен имот пл.№383 в кв.17 са застроени сгради от сина ми без одобрени строителни книжа, които също са моя собственост, владеех ги чрез него/. Установява се, че двуетажната жилищната сграда с таван и гаража са били допустими строежи и отговарят на изискванията за търпимост съгласно §16 ал.1 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/. Не се установява след построяването им ищецът да е изгубил правото си на собственост поради придобиването му от ответника А. М. Ш. или от трето лице. Не се установява от придобиването на имота по давност от ищеца, правото му на собственост върху парцела и сградите да е трансформирано в собственост на неговия баща А. А. Ш., ЕГН-***** приживе и до смъртта си на 04.12.1999г. Липсват данни общия наследодател

успешно да е оспорвал правото на собственост на сина си А. А. Ш., роден през 1943г. преди и след снабдяването на сина му с констативни нотариални актове право на собственост върху имота. Не се установява общия на страните наследодател по един или друг начин да е бил собственик на процесния имот доколкото евентуални записвания в разписните листове към плановете не могат да бъдат противопоставени на удостоверителната сила на КНА за този имот съставени /КНА/ в последствие и в резултат на настъпили факти по осъществяване на придобивна давност върху имота от ищеца в производството А. А. Ш. , роден през 1943г. или с начало поне от 1971г. респективно от 1974г. Никога процесният имот не е бил собственост на общия на страните наследодател А. А. Ш., роден на 18.09.1914г., , нито към 1974г. нито към 1981г. нито към 1984г. Цитираните КНА удостоверяват чрез своето легитимиращо действие правото на собственост установено от съответния нотариус на база проведена специална процедура предвидена в закона, в полза на съответния адресат на извършената нотариална обстоятелствена проверка, в случая ищецът А. А. Ш., ЕГН-*****. Няма несъответствие и неяснота и от данните представени, с удостоверенията за идентичност на имота, доколкото титуляр на правото на собственост на имота към и след 1981г. и към 1984г. е записан ищеца в двата КНА. Удостоверителната сила на двата КНА не е оборена. Ответникът не доказва чрез пълно и главно доказване тезата си, че процесният имот е придобит от общия на страните наследодател и е останал съсобственост на всички наследници както към момента на откриването на наследството му през 1999г. така и към момента на инициирания делбен процес на 02.07.2021г. така и към момента на началото на настоящия исков процес. Никой от разпитаните свидетелите също не установява такива факти и обстоятелства, доказващи придобиването на имота в собственост на общия на страните наследодател/А. А. Ш. -ЕГН *****/ на някое от основанията, предвидени в закона респективно същият този имот да е останал съсобствен на всички негови наследници и да продължава да има съсобствен характер към моментна на инициране на настоящото исково производство.

Обстоятелството, че процесния УПИ *-*** в кв.17 е идентифициран като новообразуван от имот пл.№153 по плана от 1989г. не променя факта, че ищецът А. А. Ш., роден на **.**.****г. е негов собственик още от 1981г. и от 1984г., след като същият е вече застроен. Фактът, че застроените сгради само

се ползват от сина на ищеца не променя носителя на правото на собственост върху УПИ и върху сградите и че това е именно ищеца. Липсват данни ищецът да е отстъпил право на строеж на сина си да строи жилищната сграда и гаража, като стане техен изключителен собственик, поради което същият не е придобил права върху тях като същите следват собствеността на УПИ и са собственост на собственика на земята върху която са застроени, който освен това е упражнявал и давностно владение върху тях от построяването им чрез сина си. Данни за обратното не се представят.

Предвид изложеното обжалваното решение ще следва да се потвърди изцяло.

Цитираните принципни постановки касаещи утвърдената съдебна практика по посочените правни въпроси не е самоцелна, а е с оглед обосноваване на правните изводи на въззивния съд при преценката на доказателствената сила на отделните писмени и гласни доказателства обсъдени по отделно и в тяхната съвкупност и взаимосвързаност / решение № 249 от 12.11.2012г. на ВКС по гр.д.№ 270/2012г. Второ г.о. , Тълкувателно решение № 11 от 21.03.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 11/2012 г., ОСГК, и други/, както и аргументиране на крайния извод на въззивната инстанция по съществуващото на спора.

Въззивният съд не споделя нето един от доводите изложени във въззивната жалба на жалбоподателя А. М. Ш..

По делото, в производството пред първата инстанция са представени достатъчно доказателства за идентичност на имената на ищеца- А. А. Ш. и А. А. Ш., вписан в КНА №150/17.07.1981г./л.112-удостоверение №175 от 18.10.2022г. на Кметство С. П.-л.11. Без значение за делото е кой е собственик на другата 1/2 ид.ч. от имот пл.№136, доколкото спрямо този имот и собственик няма заявена искова претенция за собственост. По същите съображения без значение е кой е третия съсобственик на имот пл.138, за който заедно с част от имот пл.137 е отреден парцел X в кв.17. Истинността на Протоколът за покупко-продажба не е оборена , тъй като документът има достоверна дата която може успешно да се извлече от неговото съдържание и като се взе в предвид и издадения КНА от 1984г. за същия имот предвид неговото предназначение, както и с оглед идентификацията на имота в него, съответна на конкретен КРП , поради което значението на този документ

следва да бъде обсъждано наред с останА.те събрани по делото доказателства. Идентификацията на процесния имот по сега действащия план и предвид промените от 2014г. и 2015г. по кадастър и заповед на Кмета на кмета на Община Велинград съответства и на идентификацията на имота по предходния план от 1961г. по който са изготвени и двата КНА. Ищецът се легитимира като собственик на имота придобит по давностно владение, приключило най-късно през 1981г. и 1984г., като последва.те промени в плановете не влияят върху вече придобитото и признато право на собственост на ищеца върху процесния имот. Промяната в номерацията на имота, респективно определяне на общ парцел на няколко имота не променя носителя на правото на собственост. **Строителството на сградите** от сина на ищеца не водят до трансформация на правото на собственост върху тях в негова полза, доколкото не се установява на него да е било надлежно учредено по съответния ред право на строеж върху чужд имот и то от баща му едноличен собственик на незастроените дворни места, така както са описани в КНА. В случая изобщо не стои на дневен ред въпроса за упражнявана фактическа власт върху сградите от страна на сина на ищеца А. А. Ш., /А. А. Ш. ЕГН-*****/, тъй като сградите са станА. собственост на собственика на дворното място в което са построени. Не се установява от доказателствата по делото процесният имот да е имал в някакъв момент характер на съсобствен сънаследствен имот между страните, като придобит в изключителна собственост от праводателя им А. А. Ш., роден през 1914г. на някакво правно основание, включително по давностно владение. Записването на имота в разписният лист към плана, на негово име през 1961г. -л.31, / А.ш А.ев Ш./-за имот пл.№135 в кв.17 без вписан конкретен документ за собственост или придобит по давност към датата на записването/, само по себе си не удостоверява придобито право на собственост на конкретно правно основание. Същото се отнася и за имот пл.№136 в кв.16. Безспорни и категорични доказателства за правото на собственост на общия наследодател върху имота не са ангажирани от ответника по иска. В този смисъл последващите изчисления на наследствените квоти от имота от жалбоподателя, в резултат на откриване на наследството на общия наследодател в частност спрямо процесния застроен имот не намират опора в доказателствата по делото. В нито един момент имотът не е имал наследствен за страните характер като придобит в собственост от общия им наследодател,

още повече към 1971г. /безспорни и категорични доказателства за такова твърдение не са ангажирани и установени по делото/ и доколкото не е оборена обвързващата доказателствена сила на КНА по съответния ред. Същите установяват по несъмнен начин правото на собственост на ищеца А. А. Ш. /роден на **.**.****г./ към един значително по-късен момент от време -през 1981г. и 1984г., като последващите записвания и трансформации на имота потвърждават този извод. В случая, не е налице приложимост на института по чл.69 и чл.79 от ЗС по отношение на процесния имот. Няма фигурата на владеец и на държател на имота доколкото след 1984г. ищецът има качеството на едноличен собственик на имота, като липсват данни този имот да има съсобствен характер между всички наследници на общия на страните наследодател или в някакъв момент едноличната собственост върху имота да е трансформирана в съсобственост между всички наследници. За първи път във въззивната жалба се излагат доводи за приложимост на чл.69 и чл.79 от ЗС в контекста, че се касае за съсобствен имот, и фигурата на владееца на собствената си идеална част и държател на частта на останалите съсобственици и трансформиране на държането в правно едно владение при променено намерение за своене на имота, по отношение на чуждите идеални части с цел придобиването им в собственост чрез изтичане на съответния срок на придобивна давност. Неосъществяването на владение чрез пряка фактическа власт върху сградите и имота от ищеца не води на безспорен извод, че същият е изгубил правото си на собственост и че не е завладял чуждите наследствени части, така както се твърди в жалбата. Въпросът за придобивната давност по отношение на правото на собственост върху имота от страна на общия на страните наследодател А. А. Ш., роден 1914г. изтекла към 1971г. не е доказан по предвидения за това ред от ответника. Свидетелите не установяват с категоричност такива факти и обстоятелства. Ищецът е станал едноличен собственик на незастроено дворно място, а след това и на построените в него сгради през 1984г. , като последвалите трансформации по плана от 1989г. не променят нито носителя на правото на собственост нито обекта на притежаваните от него права. Данни за обратното не са представени по делото. В отговора на ИМ няма позоваване на разпоредбите на чл.69 и чл.79 от ГПК относно придобиване на имота в съсобственост и трансформиране на държането на съсобствената част във владение, с цел придобиването ѝ по давност. В нито един момент процесният

застроен имот не е имал съсобствен характер. Същият има характер на еднолична собственост на ищеца поради което правилно исковият съд е уважил така заявената искова претенция. Пълната индивидуализация на процесния имот е зачетена по плана и с последното изменение от 2014г. и от 2015г. Предвид изложеното обжалваното решение ще следва да се потвърди.

В полза на ответника по въззивната жалба ще следва да се присъдят разноски за въззивното производство в размер на 1500лв заплатени в брой като адвокатски хонорар съгласно договор за правна защита и съдействие.

Водим от горното Пазарджишкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение на Велинградски районен съд №181 от 18.05.2023г. постановено по гр.д.№202252101011009 по описа на съда за 2022г.

ОСЪЖДА А. М. Ш., с ЕГН *****, с постоянен адрес: с. С. П., ул. „Б.“ №**, обл.П., ДА ЗАПЛАТИ на А. А. Ш., с ЕГН: *****, с постоянен адрес: с. С. П., ул. „Б.“ №**, обл.П., сумата от 1500лв /хиляда и петстотин лева / представляващи заплатено адвокатско възнаграждение в производството пред въззивната инстанция.

Решението подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните пред Върховния касационен съд на Р България.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____